

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 137/2020
20.02.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Олгицом Козлов, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др, због кривичног дела незаконит лов из члана 276. став 2. Кривичног законика и др, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и окривљеног ББ, адвоката Дарка Жупунског, поднетом против правноснажних решења Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици Кт 98/15 од 16.10.2019. године и Основног суда у Сремској Митровици Кв 18/20 од 22.01.2020. године, у седници већа одржаној 20.02.2020. године, једногласно је, донео:

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА и ББ, поднет против правноснажних решења Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици Кт 98/15 од 16.10.2019. године и Основног суда у Сремској Митровици Кв 18/20 од 22.01.2020. године.

Образложење

Решењем Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици Кт 98/15 од 16.10.2019. године, одбијен је, као неоснован, захтев за исплату трошкова поступка адвоката Дарка Жупунског од 24.09.2019. године, на име одбране окривљених АА и ББ у укупном износу од 91.500,00 динара.

Решењем Основног суда у Сремској Митровици Кв 18/20 од 22.01.2020. године, одбијена је, као неоснована, жалба адвоката Дарка Жупунског изјављена против решења Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици Кт 98/15 од 16.10.2019. године.

Против наведених правноснажних решења, захтев за заштиту законитости, благовремено је поднео бранилац окривљених АА и ББ, адвокат Дарко Жупунски, због повреде закона из члана 441. став 4. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд, усвоји захтев, укине побијана решења и списе предмета врати на поновно одлучивање или да иста преиначи и „обавеже Основног јавног тужиоца у Сремској Митровици да окривљенима накнади трошкове кривичног поступка“.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним решењима против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац у захтеву за заштиту законитости истиче да се Основном јавном тужиоцу у Сремској Митровици дописом обратио 11.09.2019. године ради добијања извештаја о стању предмета, након чега је дописом обавештен да је предметна кривична пријава против окривљених АА и ББ одбачена решењем Кт 98/15 од 21.08.2015. године, те је по сазнању чињенице да је предметна кривична пријава одбачена поднео захтев за исплату трошкова поступка, након чега је донето првостепено а затим и другостепено решење које се побија предметним захтевом. Одбрана налази да је доношењем побијаних решења учињена повреда закона на штету окривљених у смислу одредбе члана 441. став 4. ЗКП, те да је „недопустив пропуст тужилаштва да о одбачају не обавести окривљене а тако и њиховог браниоца, а што је у конкретном случају и учињено“.

Међутим, по налажењу Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, из следећих разлога:

Одредбом члана 262. став 2. ЗКП је прописано да ако недостају подаци о висини трошкова, посебно решење о висини трошкова донеће председник већа или судија појединац када се ти подаци прибаве, као и да се подаци о висини трошкова и захтев за њихову накнаду могу поднети најкасније у року од једне године од дана правноснажности пресуде или решења којима је одлучено о кривичноправној ствари, па и о томе ко сноси трошкове поступка, што произилази из става 1. овог члана.

Одредбом члана 284. ЗКП је прописано да ће јавни тужилац решењем одбацити кривичну пријаву ако из саме пријаве проистиче да: 1) пријављено дело није кривично дело за које се гони по службеној дужности; 2) наступила је застарелост или је дело обухваћено амнестијом или помиловањем или постоје друге околности које трајно искључују гоњење; 3) не постоји основи сумње да је учињено кривично дело за које се гони по службеној дужности, о чему ће обавестити оштећеног, што је прописано у ставу 2. наведеног члана.

Наведени разлози за одбачај кривичне пријаве у смислу цитираног члана 284. став 1. ЗКП, по својој суштини су истоветни разлозима из одговарајућих одредаба ЗКП за обуставу кривичног поступка у каснијим фазама, односно за окончање кривичног поступка у смислу ослобађања окривљеног од оптужбе или одбијања оптужбе, а у тим процесним ситуацијама, требало би изрећи у одлуци, и да трошкови поступка падају на терет буџета.

Наиме, чланом 265. став 1. ЗКП, прописано је да кад се обустави кривични поступак или се оптужба одбије или се окривљени ослободи од оптужбе, изрећиће

се у решењу, односно пресуди, да трошкови кривичног поступка из члана 261. став 2. тачка 1) до б) тог законика, нужни издаци окривљеног и нужни издаци и награда браниоца и пуномоћника (члан 103. став 3.), као и награда вештака и стручног саветника, падају на терет буџетских средстава суда.

Полазећи од чињенице да је одредбом члана 262. став 2. ЗКП прописан рок који почиње да тече од дана правноснажности одлуке о окончању кривичног поступка (пресуде или решења које одговара пресуди, у смислу члана 262. став 1. ЗКП), јасно је да се у овом случају ради о објективном року. Почетак рока је везан за објективну чињеницу, у овом случају то је правноснажност одлуке о кривичноправној ствари, без обзира на исход поступка по окривљеног, а крај рока је одређен календарским истеком рока. Дакле, почетак рока није везан за чињеницу да ли је одлука о трошковима поступка садржана у одлуци о кривичноправној ствари, већ је везан за правноснажност одлуке о кривичноправној ствари, односно за датум правноснажности те одлуке и не може се продужавати.

Следствено томе, у ситуацији када је Основни јавни тужилац у Сремској Митровици, сходно одредби члана 284. став 1. тачка 1) ЗКП, одбацио кривичну пријаву против окривљеног АА и окривљеног ББ, решењем Кт 98/15 од 21.08.2015. године, те да оштећена ЈП „ВВ“ у року од осам дана, од пријема обавештења 03.09.2015. године није изјавила приговор, то се од момента правноснажности тог решења рачуна рок, из члана 262. став 2. ЗКП, од годину дана, у ком странка може поднети захтев за накнаду трошкова.

Остајући код правног става раније заузетог, да се одбачај кривичне пријаве из разлога прописаних одредбом члана 284. став 1. ЗКП, поистовећује са обуставом кривичног поступка, у погледу права окривљеног на накнаду трошкова, како је прописано чланом 265. став 1. ЗКП, у које спада и награда браниоца, Врховни касациони суд у овој одлуци, објективни рок за подношење захтева са тачним подацима о висини трошкова из члана 262. став 2. ЗКП, а то је рок од једне године од дана правноснажности одлуке о кривичноправној ствари, не везује за став 1. истог члана и обавезу суда или другог органа поступка да о трошковима одлучи, што значи да право на накнаду трошкова поступка, произилази из објективне процесне чињенице да је поступак правноснажно окончан, а не да ли је суд одлучио ко ће сносити трошкове.

Стога, како је бранилац окривљених захтев за накнаду трошкова поднео након истека рока од годину дана, рачунајући од дана правноснажности решења о одбачају кривичне пријаве, то су неосновани наводи у захтеву браниоца окривљених да је побијаним решењима учињена повреда кривичног закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Притом, околност на коју се бранилац у захтеву позива, да решење о одбачају кривичне пријаве никада није достављено окривљеном, без утицаја је на другачију одлуку, јер је рок за подношење таквог захтева везан за правноснажност одлуке о кривичноправној ствари, а не за моменат достављања правноснажне одлуке о окончању поступка, како то бранилац неосновано истиче.

Из изнетих разлога, неосновано бранилац указује да су побијана решења донета уз повреду закона из члана 441. став 4. ЗКП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредаба члана 30. став 1. Закона о уређењу судова, применом члана 491. став 1. ЗКП одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник,
Олгица Козлов,с.р.

Председник већа-судија,
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић